

Arrest

nr. 287773 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022 datum waarop de zitting uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 12 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat Mr. N. EL JANATI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 augustus 2020. Op 28 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 november 2021 en 24 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en bent op X geboren in Gaza. U was nooit politiek actief. U bent van Arabische origine, ongehuwd en behoort tot de clan [AL]. Het grootste deel van uw familie is loyaal aan Fatah. U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Uw grootvader Mo. was vroeger handelaar en verdiende goed zijn brood. Hij bezat verschillende eigendommen, waaronder winkels, in Gaza. U komt uit een gezin met 7 kinderen. Uw broers A.J.M.J. ([...]) en A.Ma. (O.V [...]) verblijven eveneens in België. Uw broer L. verblijft legaal in IJsland. Uw broers Ak., Ah. en uw zus S. zijn momenteel nog in Khan Younis in Gaza. Uw familie is sinds 2000 verwickeld in een bloedvete met de familie A.T.. De familie A.T. wordt gesteund door Hamas. In het begin van het conflict werden enkele winkels van uw familie door de rivaliserende familie in brand gestoken. Tevens waren er in beide families slachtoffers te betreuren. Toen Hamas in 2006 in Gaza de macht greep werd een wapenstilstand voorgesteld. Sinds 2008 is het geweld tussen beide families gaan liggen. Uzelf kende als gevolg van deze vete geen persoonlijke problemen. U woonde voor uw vertrek uit Gaza met uw ouders en uw twee broers Ah. en Ak. in de Attahadi straat in Khan Younis in Gaza, in een woning die eigendom is van uw vader. Uw vader werkte vroeger als timmerman. Uw broer Ah. werkt als taxichauffeur. Uw broer Ak. werkt en heeft het Syndroom van Down. Op veertienjarige leeftijd stopte u met school. U spijbelde vaak en kreeg het aan de stok met een leerkracht en de schooldirecteur met als gevolg dat u van school werd gestuurd. U verdiende net als uw vader lange tijd uw brood als timmerman. Na 2016 deed u af en toe wat klusjes maar had geen vast werk. In oktober 2017 leerde u H.D. kennen. Er werden telefoonnummers uitgewisseld en jullie zagen elkaar regelmatig in de winkel waar zij werkte. In januari 2018 stuurde u uw moeder en enkele andere vrouwen uit uw familie naar haar familie om haar hand te vragen. Haar oudere broer R. zei eerst informatie over u te willen inwinnen. Omdat u niet zo'n goede reputatie had en in die periode hasj rookte en problemen veroorzaakte werd uw huwelijksaanzoek door H.'s familie geweigerd. In de loop van januari en februari 2018 ging uw moeder nog zo'n vier keer terug naar de familie van H.. Uw aanzoek werd telkenmale afgewezen. Hierop stelde u aan H. voor om samen te vluchten. Zij weigerde echter uw voorstel omdat zij de reputatie van haar familie niet wilde besmeuren. Uiteindelijk smeedde u het plan om jullie enkele keren in een chalet van uw vriend Hu. door de politie te laten betrappen in de hoop na een derde arrestatie verplicht in het huwelijksbootje te moeten stappen. H. stemde in met uw plan. Op 11/03/2018 bevond u zich samen met H. in de chalet van Hu.. Nadat uw vriend Hu. de politie contacteerde en jullie als ongehuwd stel samen betrapt werden, werden u en H. meegenomen naar het kantoor van de gerechtelijk politie in Khan Younis. H. werd volgens plan na het tekenen van een belofteattest vrijgelaten. Wat u echter niet wist is dat de vriend van haar broer R., A.Y., in het kantoor werkzaam was. Nadat hij u had ondervraagd bracht hij u naar een cel. Kort nadien daagde R. op in het politiekantoor. Toen hij uw cel luikje opendeed zei hij dat u zijn eer had geschonden en u niet lang zou blijven leven. Hierna bleef u nog vijf dagen in de cel. Tijdens uw detentie werd u meermaals door A.Y. en drie gemaskerde mannen geslagen. U kreeg weinig te eten en werd enkele uren per dag met uw armen boven uw hoofd opgehangen. Toen u niet thuiskwam ging uw vader naar u op zoek. Uiteindelijk kwamen ze via Hu. te weten wat er was gebeurd. Toen de gerechtelijke politie uw detentie niet meer kon rechtvaardigen werd u op 17 of 18 maart 2018 naar de gevangenis van Khan Younis overgeplaatst. In de gevangenis werkten verschillende bewakers, onder meer A.A. die tot de familie behoorde en binnen Hamas invloed had. Tijdens hun shiften werd u goed behandeld. U kreeg de mogelijkheid om uw familie te bellen die u hierna kledij, sigaretten en geld brachten. Eén bepaalde bewaker maakte het u tijdens zijn shift lastig. Zo vroeg hij u of u diegene was die gisteren was aangekomen en vrouwen verplichtte om met hem seks te hebben en met haar wilde trouwen, waarna u gedurende 24 uur in een éénpersoonscel werd opgesloten. Op een ander moment werden tijdens de wandeling twee personen op u afgestuurd die u met een scherp voorwerp aanvielen, waarna u gewond raakte aan uw rechterhand. Toen u uw twee belagers sloeg moest de politie ter plaatse komen. Uiteindelijk belandde u opnieuw voor 24 uur in een éénpersoonscel tot u er de volgende dag door een officier van de A.M. familie werd uitgehaald.

Op 14/08/2018 werd u overgeplaatst naar het politiekantoor van Qarara, waar u uiteindelijk tot uw definitieve vrijlating op 13/11/2018 heeft verbleven. In Qarara had I., A.A.'s broer, de touwtjes in handen. Hij behandelde u goed en nam u af en toe voor enkele uren mee naar uw moeder om u vervolgens terug te brengen naar het politiekantoor. Op 14/11/2018 werd u na tussenkomst van I. zondermeer vrijgelaten. Na uw vrijlating staakte u uw pogingen om H.'s hand te vragen. Jullie hadden nog regelmatig contact via de telefoon en zagen elkaar tijdens toevallige ontmoetingen in de stad. Uw moeder begon

druk op u uit te oefenen om Gaza te verlaten. Kort na uw vrijlating bent u met een auto naar de woning van H. en haar broer R. gereden. U probeerde haar broer door veel lawaai en stof te maken. Toen R. gewapend tevoorschijn kwam zijn jullie weggereden. Op 21 of 22 november 2018 probeerde R. u op straat te beschieten toen u aan het wandelen was. U slaagde erin tijdig een kruidenierswinkel binnen te vluchten en uw vader op te bellen. U zinde op wraak maar uw vader en de ouders van de familie verboden u om iets te ondernemen. Na deze gebeurtenis bleef u steeds in uw wijk. U kende geen problemen meer en plande uw vertrek uit Gaza. Uiteindelijk bent u op 27/02/2019 in het bezit van uw Palestijns paspoort en via het betalen van 'tanaseeq' uit Gaza vertrokken en via Egypte en Turkije naar Griekenland gereisd. Op 28/03/2019 diende u op Chios in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Zonder het resultaat van uw procedure af te wachten reisde u na zes maanden via Albanië, Kosovo, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 02/08/2020 en diende op 28/09/2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw verblijf in Griekenland had u een discussie met H. en hebben jullie jullie relatie verbroken. Bij terugkeer naar Gaza heeft u schrik voor nieuwe problemen met R. die op wraak zint omdat u zijn eer heeft beschadigd. Alsook haalt u het conflict tussen uw familie en de familie A.T. en de algemene slechte omstandigheden in Gaza aan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw geboorteakte, een attest van uw mukhtar (dd.01/10/2020) over de bemiddelingspogingen tussen uw familie en R. en kopieën van de identiteitspagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, een attest van uw opsluiting in Khan Younis (dd.30/09/2020), een medisch attest uit België (dd.27/11/2020) aangaande uw knieproblemen als gevolg van een oude breuk en een e-mail van uw advocaat van 17/11/2021 met een correctie van uw vertrekdatum uit Gaza in uw Vragenlijst DVZ.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Voor wat betreft de door u aangehaalde geheugenproblemen waarvan u melding maakte tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 18/11/2021 en 24/02/2022, wenst het CGVS voorafgaandelijk het volgende op te merken. Uit uw verklaringen blijkt dat uw geheugenproblemen het gevolg zouden zijn van een slag op uw hoofd nadat u in België betrokken raakte in een incident. Hoewel hiernaar herhaaldelijk gevraagd mocht het CGVS tot op heden geen enkel medisch verslag dat deze problemen staatst ontvangen (CGVS, I, p.7, p.9, p.14 +CGVS, II, p.8, p.18, p.20). Het CGVS merkt tevens op dat uit een lezing van de verschillende gehoorverslagen bovendien helemaal niet blijkt dat u niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Het CGVS acht het bijgevolg niet aangetoond dat deze problemen u verhinderen om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden evenwel pauzes ingelast en werd u te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, I, p.11+ CGVS, II, p.2; 9;13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, I, p.6). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het CGVS merkt op dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen waarvoor u Gaza verliet in het gedrang brengen. Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen voorafgaand aan uw vertrek en waarvoor u uiteindelijk het land heeft verlaten in verband kunnen worden gebracht met uw relatie met H.. Het CGVS stelt echter vast dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw relatie met H. serieus op de helling plaatsen.

Ten eerste kon u opvallend weinig informatie over H. en haar familie verschaffen. U verklaarde dat haar vader overleden was, maar moest de naam van haar vader schuldig blijven (CGVS, I, p.11). Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van de naam van haar grootvader (CGVS, I, p.11). Hiernaar gevraagd antwoordde u wel haar familienaam te kennen, namelijk D.. U voegde er in dit verband aan toe dat de naam van haar vader of haar grootvader u niet interesseert (CGVS, I, p.11). Dat u de namen van H.'s vader en grootvader niet kent is merkwaardig. Uit uw administratief dossier blijkt nochtans dat u ter staving van uw problemen met haar broer R. een attest van uw mukhtar neerlegt waarin de volledige naam van haar broer R., namelijk R.K.M., vermeld wordt. U vertelde verder dat H. behalve R. nog twee broers heeft. Gevraagd naar hun namen moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, I, p.11). Volgens u zou haar mama A. heten. Echter de namen van haar twee zussen kende u niet (CGVS, I, p.12). Ook op de vraag of zij familie in het buitenland heeft dan wel wie haar beste vriendinnen waren slaagde u er niet in te antwoorden (CGVS, II, p.20). U voegde eraan toe dat haar zus H.'s beste vriendin is maar verklaarde haar naam niet meer te kunnen herinneren (CGVS, II, p.20). Evenmin kende u de namen van de twee partners van H.'s zussen. Opnieuw zei u geen interesse te hebben en voegde u eraan toe u ook niet met uw vrienden te bemoeien (CGVS, I, p.17).

Verder kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd welk studieniveau H. behaalde en hoe haar nicht heet van wie H. de telefoon gebruikte om u te bellen toen deze door haar familie was afgenomen (CGVS, II, p.19). Op de vraag waar H. school liep zei u dat zij waarschijnlijk naar de Ammar Bin Yasser school ging want het is daar de enige school. Doorgevraagd of zij hierna verder studeerde moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, II, p.20). Uw gebrekkige kennis over H.'s familie doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relatie. Temeer daar uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u vóór uw arrestatie gedurende meerdere maanden elke dag tot 's avonds laat met haar in contact stond via WhatsApp. Ook in de maanden na uw vrijlating hadden jullie dagelijks of om de twee dagen telefonisch contact (CGVS, II, p. 19). Sterker nog, uw contacten met H. verliepen niet alleen telefonisch. Zo blijkt uit uw verklaringen dat jullie elkaar tevens herhaaldelijk hebben ontmoet. U zocht haar regelmatig op in de winkel waar zij werkte en jullie gingen tevens een paar keer in de buurt van haar winkel uit (CGVS, II, p.9). Uw familie ging in de maanden januari en februari 2018 herhaaldelijk voor een gesprek naar haar familie om haar hand te vragen en zelfs de mukhtar van uw familie werd hiervoor ingeschakeld om met de familie van H. te spreken (CGVS, I, p.14). Ook toen u werd vrijgelaten hebben jullie elkaar nog een tweetal keer ontmoet (CGVS, II, p.19).

Rekening houdend met bovenstaande is het dan ook uitermate merkwaardig dat u niet in staat bent om meer informatie over H. en haar familie te geven.

De geloofwaardigheid van uw relatie komt verder in het gedrang door het feit dat u geen enkel begin van bewijs van uw contacten en relatie met H. aanbrengt. In de door u neergelegde attesten van uw gevangenschap en de bemiddelingspogingen tussen uw familie en R. wordt geen melding gemaakt van uw relatie. Het CGVS merkt in dit verband bovendien op dat het weinig plausibel is dat u niet in staat bent om hiervan bewijsstukken te verzamelen. Voor het CGVS verklaarde u van haar een foto te hebben gehad, maar zei u deze te hebben verscheurd (CGVS, I, p.17). Gevraagd of u foto's op uw Facebook had, antwoordde u met H. enkel contact te hebben gehad via WhatsApp met uw Palestijns nummer en zei u dat uw gsm in Bosnië kapot is gegaan. U verklaarde in dit verband verder in Gaza over een tweede gsm te beschikken waar alles zou opstaan (gesprekken, spraakberichten en foto's van H.) maar deze niet te kunnen bekomen omdat u de code van uw gsm vergeten bent en uw broer aldus de gsm niet kan openen (CGVS, II, p.16). Wat er ook van moge zijn, het CGVS acht het weinig geloofwaardig dat u via uw familie in Gaza met wie u nog steeds contact heeft geen bewijsstukken van uw relatie zou kunnen verzamelen (CGVS, II, p. 3; p.16: p.17).

Het CGVS merkt in dit verband trouwens op dat uw verklaringen over uw contact met H. na uw vertrek uit Gaza tevens niet volledig gelijklopend zijn. Op 18/11/2021 verklaarde u voor het CGVS dat u sinds uw verblijf in Griekenland geen enkel contact meer met H. heeft gehad. U voegde eraan toe dat het niet zo is dat u geen contact met haar wil hebben maar u uw gsm verloren bent en al uw contacten en haar telefoonnummer allemaal weg zijn. Tevens voegde u er in dit verband aan toe haar Facebookaccount niet meer te kunnen herinneren (CGVS, I, p.14). Later wijzigde u hierover enigszins uw verklaringen en verklaarde u over haar Facebook dat u deze terugvond maar contact niet mogelijk is omdat haar profiel geblokkeerd is (CGVS, I, p.14).

In strijd met eerdere verklaringen, waar u beweerde haar contactgegevens te zijn verloren, dicteerde u op 24/02/2022 plots het telefoonnummer van uw vriendin maar zei u dat haar telefoonnummer niet langer actief is (CGVS, II, p.16).

Verder stelt het CGVS overigens vast dat u sinds uw aankomst in België op geen enkel moment geprobeerd heeft om informatie over H. na uw aankomst in België te verzamelen (CGVS, II, p.3; p.17).

Hiernaar gevraagd verklaarde u niet te weten wat er met haar is gebeurd en zij misschien getrouwd is (CGVS, I, p.15). Doorgevraagd of u via uw contacten in Gaza niet kan navragen welke haar situatie is antwoordde u dat u dit kan weten maar u eerlijk moet zijn met uzelf en u niet zal kunnen trouwen en

daarom u best doet om haar te vergeten en haar evenmin in de problemen wil brengen (CGVS, I, p.15). U voegde eraan toe dat het u pijn doet en er niet aan wil denken (CGVS, I, p.15). Dat u niet naar H. informeerde is uitermate merkwaardig. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees bij terugkeer die u voor haar broer verklaarde te koesteren rechtstreeks met haar in verband staat (CGVS, II, p.17). De geloofwaardigheid van uw relatie in Gaza met H. komt verder in het gedrang door het volgende. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 18/11/2021 verklaarde u dat u H. in oktober 2017 leerde kennen en in januari 2018 voor het eerst haar hand vroeg (CGVS, I, p.11). Hiernaar gevraagd, verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 24/02/2022 in eerste instantie niet te kunnen zeggen wanneer u H. leerde kennen om vervolgens te zeggen dat jullie eerste ontmoeting plaatsvond 7 of 8 maanden voordat u de eerste keer om haar hand vroeg (CGVS, II, p.18). Doorgevraagd wanneer u voor de eerste keer H.'s hand vroeg zei u dan weer dat dit ongeveer een maand voor uw arrestatie was, die u op 11/03/2018 situeerde, om vervolgens te zeggen dat het misschien in januari of februari of misschien in december moet zijn geweest en u het niet precies kan zeggen (CGVS, II, p.19).

Bovenstaande vage en incoherentie verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw relatie verder op de helling.

Toen de protection officer u op 24/02/2022 confronteerde met uw gebrek aan informatie over H. en u een algemene vraag stelde wat u nog meer over uw vriendin H. en haar familie kon vertellen antwoordde u dat u geen interesse heeft in andere familieleden en niet iemand bent die zoekt en vragen stelt en u zich alleen op haar concentreerde (CGVS, II, p.20). Het feit dat u bijzonder weinig over haar familie kan vertellen doet bij het CGVS serieus wenkbrauwen fronsen. Uw gebrekkige kennis over H. en haar familie is bovendien moeilijk te rijmen met uw verklaring dat H. u veel over haar familie en haar vader heeft verteld en u haar hand niet kon vragen zonder alle informatie over haar familie te bezitten (CGVS, II, p.20).

Rekening houdend met het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan uw relatie met H. in Gaza kan ook aan de door u aangehaalde problemen (gevangenschap, problemen met haar broer R.) die zoals blijkt uit uw verklaringen rechtstreeks voortvloeien uit uw contacten en relatie met H. in Gaza geen geloof worden gehecht.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met haar broer na uw vrijlating merkt het CGVS bovendien het volgende op.

Bij het invullen van uw vragenlijst bij DVZ zei u dat u in 2019 door R. werd beschoten in aanwezigheid van uw twee neven (Vragenlijst DVZ, dd 09/11/202, nr.5). In tegenstelling met bovenvermelde verklaarde u op het CGVS dat de beschieting zich op 21 of 22 november 2018, kort na uw vrijlating en u op een moment dat u door niemand vergezeld werd, is gebeurd (CGVS, II, p. 17). Doorgevraagd of u in het gezelschap van vrienden of familie was, zei u zich dit niet te kunnen herinneren. Na confrontatie verklaarde u dat het klopt dat u op het moment van de beschieting in het gezelschap was van uw twee neven van uw vader. Voor wat betreft de datum van het schietincident verklaarde u na confrontatie dat u denkt dat de datum die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf correct is en het kort na uw vrijlating was om vervolgens te zeggen dat het misschien 22 november was (CGVS, II, p.18). Bovenstaande vaagheden en discrepanties over uw problemen met H.'s broer na uw vrijlating zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met uw geheugen, zoals reeds hierboven toegelicht, merkt het CGVS op dat deze voor het CGVS niet als afdoende verschoningsgrond kunnen gelden voor bovenstaande hiaten en incoherenties. Niet alleen legde u van uw geheugenprobleem geen enkel begin van bewijs neer. Het CGVS wenst in dit verband tevens op te merken dat uw vage verklaringen over H. en uw relatie in schril contrast staan met uw antwoorden op vragen die betrekking hadden op bijvoorbeeld uw directe leefwereld en uw reisweg waarover u in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven.

De door u neergelegde documenten waarmee u uw problemen in Gaza als gevolg van uw relatie met H. wil aantonen zijn bovendien niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Voor wat betreft het door u neergelegde attest van uw gevangenhouding merkt het CGVS overigens op dat het stuk enkel een kleurenscaan betreft, waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Uw verklaring dat uw nicht die via gezinshereniging naar België kwam en documenten voor u heeft meegebracht de originele politieverklaring niet meer kan vinden of is kwijtgeraakt kan het CGVS in het licht van alle bovenstaande slechts weinig overtuigen (CGVS, I, p.10). Uit een vertaling blijkt trouwens dat het stuk een gesolliciteerd karakter heeft en op uw vraag werd opgesteld. Ook het door u neergelegde attest van uw mukhtar inzake de mislukte bemiddeling met H.'s broer R. vertoont duidelijk een gesolliciteerd karakter. U verklaarde na uw aankomst in België uw vader te hebben gecontacteerd die vervolgens de mukhtar gevraagd heeft om een attest voor u op te maken (CGVS, I, p.10). Uit beide documenten kan op geen enkel moment worden afgeleid dat uw gevangenschap en uw problemen met R. het gevolg zijn van uw relatie met H..

Voor wat de overige door u aangehaalde problemen in Gaza, met name de familievete waarin uw familie verwickeld zit, merkt het CGVS op dat niets in uw verklaringen erop wijst dat u hiervoor thans in Gaza gevisieerd wordt. Ook uw familieleden (ouders, broers, zussen, neven, ooms en andere) die nog steeds in Gaza verblijven hebben sinds uw vertrek geen problemen ondervonden (CGVS, II, p. 4). Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk zelf als gevolg van dit conflict in Gaza geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden (CGVS, I, p.8). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat het conflict tussen beide families al jarenlang een slapend conflict betreft waarover u verklaarde dat er sinds 2008 tussen beide families geen confrontaties meer zijn geweest (CGVS, I, p.8). Tevens blijkt dat uw ouders nog altijd in dezelfde woning in Khan Younis verblijven (CGVS, II, p.5). Indien zij een vrees voor hun leven of dat van uw broers Ak. en Ah. vrezen kan verwacht worden dat zij zouden verhuizen om zichzelf in veiligheid te brengen (CGVS, II, p.5). De vaststelling dat zij nog steeds in dezelfde wijk wonen, doet afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde problemen met de familie A.T.. U toonde op geen enkel moment in concreto aan dat u als gevolg van dit conflict bij terugkeer naar Gaza hierdoor met problemen te kampen zal krijgen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees bij een terugkeer naar Gaza te hebben. De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw geboorteakte en kopieën van de identiteitspagina van uw paspoort en uw identiteitskaart tonen uw identiteit, uw afkomst uit Gaza aan, elementen die hier niet ter discussie staan. Het Belgische medisch attest van 27/11/2020 toont aan dat u problemen heeft met uw rechtersvoet, wat hier evenmin ter discussie staat. De e-mail van uw advocaat van 17/11/2021 met de correctie van uw vertrekdatum uit Gaza in uw Vragenlijst DVZ wijzigt evenmin iets aan bovenstaande appreciatie. Uw vertrekdatum uit Gaza staat hier immers niet ter discussie.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitskortingen. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03,

T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

In dit verband merkt het CGVS in eerste instantie op dat uit uw verklaringen blijkt dat familie over een eigen woning in Khan Younis beschikt, die ze erfden van uw wijlen grootvader die in het verleden een welvarend handelaar was en over verschillende woningen beschikte die hij verdeelde onder zijn kinderen (CGVS, I, p.6). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat verschillende broers en een zus van uw vader in één van de Golfstaten wonen en werken (CGVS, II, p.4) en zij uw familie in Gaza financieel ondersteunen (CGVS, II, p.4-5). Ook uw broer J. die in België erkend vluchteling is stuurt uw familie in Gaza geld (CGVS, II, p.6). Een andere broer L. heeft een verblijfsvergunning in IJsland (CGVS, I, p.3; p.6). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u tussen 2006 en 2012 in Gaza als timmerman uw brood verdiende. Na 2012 kluste u hier en daar bij wat bij en in 2016 werkte u een tijdje als taxichauffeur (CGVS, II, p.5-6). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer (de man van uw zus) in Gaza een veeboerderij en een eigen beenhouwerij heeft in Gaza (CGVS, II, p.7) en uw broer Ah. thans als taxichauffeur werkzaam is (CGVS, I, p.4). In dit verband dient daarnaast te worden opgemerkt dat u voor uw reis 6000 dollar neertelde (Verklaring DVZ, dd. 09/11/2020, p.11). Bovendien heeft u sinds uw aankomst in België nog regelmatig contact met uw familie in Gaza. Uit niets kan worden afgeleid dat u bij een eventuele terugkeer niet bij hen terecht zou kunnen voor hulp (CGVS, II, p.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 26 augustus 2022, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_gaza_situation_securitaire_26_08_2022.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermd Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'.

Begin 2022 bleef de situatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april en van 16 tot 19 juli, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats - de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas - waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie. De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ door Israël ervan werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de

gang was, te doen escaleren. In een operatie die "Emerging Dawn" werd genoemd, richtte de Israëlische defensie zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat zij de groep preventief aanviel om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt.

Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"). In deze zone heeft het Israëlische leger regels ingevoerd op grond waarvan het toegelaten is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in augustus 2022 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij ook burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon, wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is. Het gegeven dat u klachten heeft aan uw voet naar aanleiding van een breuk in het verleden, volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. U bent mobiel en kan zich zelfstandig voortbewegen. Uit het attest dat u neerlegt blijkt tevens dat een operationele behandeling niet zinvol is. Er kan aldus geconcludeerd worden dat er in uw hoofde geen persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet

aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van

Sinai.

De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de

dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming,

namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofd een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Tenslotte merkt het CGVS op dat het loutere feit dat aan uw broer A.J.M.J. (...) op 17/12/2024 een internationale beschermingsstatus werd verleend u niet automatisch recht heeft op eenzelfde soort bescherming louter op basis van uw familieband met deze persoon. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op individuele basis en in concreto beoordeeld. Het verzoek van om internationale bescherming van uw andere broer A.Ma. (...) is nog in behandeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas als volgt:

"De tegenpartij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, en dat bepaalde elementen van de rekeningen van de aanvrager niet consistent zijn.

Verzoeker betwist de redenering van de CGVS.

De aanvrager heeft alles uitgelegd wat er in Gaza is gebeurd.

De wederpartij heeft het huwelijksaanzoek van de familie van verzoeker niet betwist.

Verzoeker legde uit dat hij zijn telefoon kwijt was.

Het bewijs van de relatie stond erop.

Verzoekster nam contact op met de familie voor nieuws over H.

De hele affaire veroorzaakte grote psychologische problemen voor de aanvrager.

Hij maakte een afspraak met een psycholoog voor een follow-up."

Vervolgens gaat zij in op het principe van het voordeel van de twijfel. Zij concludeert dat:

"Overwegende dat verzoekende partij van Palestijnse afkomst is en meer bepaald uit Gaza;

Dat verzoekende partij werd vervolgd;

Dat verzoekende partij eveneens de algemene situatie die momenteel in Gaza heerst (zie infra) vreest;

Dat in het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. De tegenpartij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd, zonder een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij ingeval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren (zie infra);

Dat voor al deze redenen het past om verzoekende partij te erkennen als vluchteling."

Verder gaat de verzoekende partij in op de humanitaire en de veiligheidssituatie in Gaza alsmede op de mogelijkheid om naar Gaza terug te keren, waarbij zij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en artikels, alsook rechtspraak van de Raad.

De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het artikel *"«Beaucoup trop de civils innocents sont déjà morts» : l'ONU appelle à la fin des combats à Gaza et en Israël"* van ONU Info van 14 mei 2021 (stuk 2),
- het artikel *"Frappe israélienne sur la maison du chef du Hamas à Gaza, avant une réunion de l'ONU"* van Belga van 16 mei 2021 (stuk 3),
- het artikel *"Après le cessez-le-feu entre Israël et le Hamas, l'heure est au bi"* van Moustique van 21 mei 2021 (stuk 4),
- het artikel *"Gagnants et perdants de la crise de Gaza"* van Un si Proche Orient van 23 mei 2021 (stuk 5),
- een artikel van 12 augustus 2020 (stuk 6),
- de infofiche *"Protection Civile et Operations d'Aide Humanitaire Européennes"* van de Europese Commissie van (stuk 7),
- het artikel *"Coronavirus : la situation est «hors de controle" à Gaza, un couvre-feu décidé en Cisjordanie"* van RTBf van 23 november 2020 (stuk 8),
- het artikel *"La situation humanitaire alarmante dans la bande de Gaza"* van 30 oktober 2020 (stuk 9),
- het artikel *"Territoire palestinien occupé : la Covid-19 dévaste une économie déjà en ruine"* van ONU Info van 8 september 2020 (stuk 10),
- het artikel *"UNRWA temporarily suspends aid to Gaza over coronavirus"* van 23 maart 2020 (stuk 11),
- een rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van hulp aan Palestijnse vluchtelingen van 28 oktober 2020 (stuk 12),
- het voorblad van de COI Focus *"Territoire Palestinien - Gaza.Situation sécuritaire"* van 23 maart 2021 (stuk 13),
- het artikel *"UNRWA : Israël empêche l'entrée des aides humanitaires à Gaza"* van 19 mei 2021 (stuk 14),
- instructies om geld te doneren aan UNRWA (stuk 15),
- het artikel *"Pour l'Unrwa, la reprise de l'aide américaine ne comblera pas le déficit"* van AFP van 28 januari 2021 (stukken 16 en 17),

- het rapport “*NANSEN BIJDRAGE. De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon*” van Nansen (stuk 18),
- het artikel “*The human and material cost of Israel’s assault on Gaza*” van 1 juni 2021 (stuk 19),
- het artikel “*UNRWA Installations in Gaza Hit During Hostilities*” van 13 mei 2021 (stuk 20),
- het artikel “*Immediate Need for Food, Health and Psychosocial Support for Palestinians Sheltering at UNRWA Schools in Gaza*” van 21 mei 2021 (stuk 21).

3. De aanvullende nota’s

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij haar analyse van de terugkeermogelijkheden naar de Gazastrook actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 21 oktober 2022 en de COI Focus “*Egypte. Situation sécuritaire dans le nord du Sinai*” van 21 oktober 2022.

3.2. De Raad ontvangt vanwege de verzoekende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een certificaat van de Palestijnse Autoriteit in verband met mislukte bemiddelingspogingen met de familie D. en een attest in verband met bemiddelingspogingen door de mokhtar van de familie D. toevoegt. Zij legt dezelfde aanvullende nota samen met dezelfde stukken tevens neer ter terechtzitting.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

7.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Voor wat betreft de door u aangehaalde geheugenproblemen waarvan u melding maakte tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 18/11/2021 en 24/02/2022, wenst het CGVS voorafgaandelijk het volgende op te merken. Uit uw verklaringen blijkt dat uw geheugenproblemen het gevolg zouden zijn van een slag op uw hoofd nadat u in België betrokken raakte in een incident. Hoewel hiernaar herhaaldelijk gevraagd mocht het CGVS tot op heden geen enkel medisch verslag dat deze problemen staft ontvangen (CGVS, I, p.7, p.9, p.14 CGVS, II, p.8, p.18, p.20). Het CGVS merkt tevens op dat uit een lezing van de verschillende gehoorverslagen bovendien helemaal niet blijkt dat u niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Het CGVS acht het bijgevolg niet aangetoond dat deze problemen u verhinderen om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden evenwel pauzes ingelast en werd u te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, I, p.11+ CGVS, II, p.2; 9;13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij. Zij stelt in haar verzoekschrift weliswaar dat: *“De hele affaire veroorzaakte grote psychologische problemen voor de aanvrager.”*, doch zij betreft deze problemen op generlei wijze op het bestaan van bijzondere procedurele noden in haar hoofd in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Waar zij stelt dat zij een afspraak maakte bij een psycholoog voor een follow-up, laat zij na hieromtrent enige duiding te verschaffen. Evenmin brengt de verzoekende partij een medisch/psychologisch attest bij ter staving van haar voorgehouden mentale gezondheidsproblemen en/of van haar bezoek aan een psycholoog.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de uitsluiting van de vluchtelingenstatus onder andere artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en zij in haar verzoekschrift verwijst naar de moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij nooit bij UNRWA werd geregistreerd en dat zij nooit beroep heeft gedaan op bijstand van UNRWA, zodat haar verzoek om internationale bescherming dient te worden onderzocht in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen element aan dat hierop een ander licht werpt.

8.2. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1,

A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald haar problemen omwille van haar beweerde relatie met H. en omwille van de vete tussen haar familie en de familie A.T., geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.2.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging

van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

9.2.2. De verzoekende partij verklaart Gaza te zijn ontvlucht wegens problemen met de familie van H., met wie zij een relatie had, alsook wegens een familievete tussen haar familie en de familie A.T. Tevens beroept de verzoekende partij zich op de algemene situatie in Gaza. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

9.2.3. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Haar geboorteakte, haar identiteitskaart en de identiteitspagina van haar paspoort tonen haar identiteit en herkomst uit de Gazastrook aan, hetgeen heden niet wordt betwist doch op zich geen rechtstreeks verband houdt met haar vluchtrelaas. De door haar advocaat overgemaakte correctie inzake haar vertrekdatum uit Gaza wordt zowel in de bestreden beslissing als onderhavig arrest in rekening gebracht. Het medisch attest toont aan dat de verzoekende partij last heeft van haar knie, doch op zich blijkt hieruit niet dat deze knieproblemen enig oorzakelijk verband vertonen met het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Het attest van gevangenhouding is slechts een kleurenkopie die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde heeft. Dit attest werd bovendien op vraag van de verzoekende partij opgesteld, net als het attest van de mukhtar inzake de mislukte bemiddelingspogingen met de familie van H. Aldus hebben beide attesten een gesolliciteerd karakter, hetgeen de objectieve bewijswaarde ervan danig ondermijnt.

De aan het verzoekschrift toegevoegde informatie (stukken 2-20) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij. Aldus volstaat deze informatie op zich niet teneinde de door haar aangehaalde vluchtmotieven concreet aan te tonen.

Inzake de documenten toegevoegd aan beide aanvullende nota's van de verzoekende partij dient vastgesteld dat deze niet werden voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidens hetwelk de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken die in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de aan de aanvullende nota's van de verzoekende partij gevoegde stukken door de Raad niet in overweging genomen.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

9.2.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar regio van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de beweerde relatie van de verzoekende partij met H. en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij beweert naar aanleiding van deze relatie te hebben gekend met de familie van H. Evenmin maakt de verzoekende partij concreet aannemelijk dat zij

persoonlijk zou worden geïnterviewd in het kader van de vete tussen haar familie en de familie A.T. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de kennis van de verzoekende partij over de familie van H. gebrekkig is. Zo kent zij de namen van de vader en de grootvader van H. niet en verklaart zij dat dit haar niet interesseert. Naast R. kent zij evenmin de namen van de andere broers van H., noch die van H.'s zussen, hoewel zij beweert dat H. haar vertelde dat haar zus haar beste vriendin is. Ook kent de verzoekende partij de namen van de partners van H.'s zussen niet.

(ii) de verzoekende partij niet op de hoogte blijkt van de scholingsgraad van H., hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij veelvuldig contact heeft gehad met H., ook nadat zij werd vrijgelaten, en haar familie meermaals om de hand van H. zou zijn gaan vragen.

(iii) de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt van haar contacten met H. en in de neergelegde attesten inzake haar gevangenschap en de bemiddelingspogingen geen melding wordt gemaakt van haar relatie met H.

(iv) de verklaringen van de verzoekende partij inzake haar contact met H. sedert haar vertrek uit Gaza niet gelijklopend zijn: *“Op 18/11/2021 verklaarde u voor het CGVS dat u sinds uw verblijf in Griekenland geen enkel contact meer met H. heeft gehad. U voegde eraan toe dat het niet zo is dat u geen contact met haar wil hebben maar u uw gsm verloren bent en al uw contacten en haar telefoonnummer allemaal weg zijn. Tevens voegde u er in dit verband aan toe haar Facebookaccount niet meer te kunnen herinneren (CGVS, I, p.14). Later wijzigde u hierover enigszins uw verklaringen en verklaarde u over haar Facebook dat u deze terugvond maar contact niet mogelijk is omdat haar profiel geblokkeerd is (CGVS, I, p.14).*

In strijd met eerdere verklaringen, waar u beweerde haar contactgegevens te zijn verloren, dicteerde u op 24/02/2022 plots het telefoonnummer van uw vriendin maar zei u dat haar telefoonnummer niet langer actief is (CGVS, II, p.16).”

(v) de verzoekende partij sedert haar aankomst in België niet trachtte om meer informatie over H. te bekomen. Zij weet niet wat er met haar is gebeurd en verklaart dat zij er niet aan wil denken.

(vi) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologische verhouding tussen het moment waarop zij H. zou hebben leren kennen en het moment waarop zij om haar hand zou hebben gevraagd: *“Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 18/11/2021 verklaarde u dat u H. in oktober 2017 leerde kennen en in januari 2018 voor het eerst haar hand vroeg (CGVS, I, p.11). Hiernaar gevraagd, verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 24/02/2022 in eerste instantie niet te kunnen zeggen wanneer u H. leerde kennen om vervolgens te zeggen dat jullie eerste ontmoeting plaatsvond 7 of 8 maanden voordat u de eerste keer om haar hand vroeg (CGVS, II, p.18). Doorgevraagd wanneer u voor de eerste keer H.'s hand vroeg zei u dan weer dat dit ongeveer een maand voor uw arrestatie was, die u op 11/03/2018 situeerde, om vervolgens te zeggen dat het misschien in januari of februari of misschien in december moet zijn geweest en u het niet precies kan zeggen (CGVS, II, p.19).”*

(vii) de verklaring van de verzoekende partij dat zij geen interesse had in de andere familieleden van H. en dat zij niet iemand is die zoekt en vragen stelt, niet te rijmen valt met haar verklaring dat H. haar veel over haar vader en haar familie heeft verteld en dat zij haar hand niet kon vragen zonder over alle informatie over haar familie te beschikken.

(viii) de verzoekende partij uiteenlopende verklaringen aflegt over het incident waarbij zij door H.'s broer R. zou zijn beschoten: *“Bij het invullen van uw vragenlijst bij DVZ zei u dat u in 2019 door R. werd beschoten in aanwezigheid van uw twee neven (Vragenlijst DVZ, dd 09/11/202, nr.5). In tegenstelling met bovenvermelde verklaarde u op het CGVS dat de beschieting zich op 21 of 22 november 2018, kort na uw vrijlating en u op een moment dat u door niemand vergezeld werd, is gebeurd (CGVS, II, p. 17). Doorgevraagd of u in het gezelschap van vrienden of familie was, zei u zich dit niet te kunnen herinneren. Na confrontatie verklaarde u dat het klopt dat u op het moment van de beschieting in het gezelschap was van uw twee neven van uw vader. Voor wat betreft de datum van het schietincident verklaarde u na confrontatie dat u denkt dat de datum die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf correct is en het kort na uw vrijlating was om vervolgens te zeggen dat het misschien 22 november was (CGVS, II, p.18). Bovenstaande vaagheden en discrepanties over uw problemen met H.'s broer na uw vrijlating zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.”*

(ix) de verzoekende partij de door haar voorgehouden geheugenproblemen niet concreet aannemelijk maakt, zodat deze geenszins een afdoende verschooning kunnen zijn voor voorgaande onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden. Temeer daar zij op vragen over haar directe leefwereld en reisweg wél gedetailleerd kon antwoorden.

(x) de verzoekende partij niet aantoont dat zij persoonlijk wordt/wordt geïnterviewd in het kader van de vete tussen haar familie en de familie A.T. Dit klemt des te meer daar zij verklaarde dat er al jaren geen confrontaties zijn geweest in het kader van deze vete en daar haar familie nog steeds in dezelfde wijk woont.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal het huwelijksaanzoek van haar familie niet betwist, maakt zij een verkeerde/gebrekkige lezing van de bestreden beslissing. Uit een de voormelde motieven blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde relatie tussen de verzoekende partij en H. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan haar bewering dat haar familie meermaals een huwelijksaanzoek zou hebben gericht aan de familie van H. Dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de kennis van de verzoekende partij over de scholingsgraad van H. te wensen overlaat onder meer terwijl haar familie meerdere huwelijksaanvragen aan H.'s familie zou hebben gericht, betekent immers niet dat aan deze aanvragen op zich geloof wordt gehecht. Deze motivering dient gekaderd te worden in de context die de verzoekende partij zelf heeft geschetst.

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij haar telefoon kwijt is en dat het bewijs van haar relatie met H. op deze telefoon stond. Dit stemt evenwel niet overeen met hetgeen zij tijdens haar persoonlijke onderhoud verklaarde. Op het CGVS beweerde de verzoekende partij immers dat haar telefoon in Bosnië stuk is gegaan en dat zij in Gaza een tweede telefoon had maar dat zij de pincode ervan is vergeten zodat haar broer de telefoon niet meer kan openen. Later verklaarde zij bovendien dat zij het telefoonnummer van H. wel nog kent maar dat het niet langer actief is. Aldus spreekt zij haar eerdere verklaringen nogmaals tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Waar de verzoekende partij stelt dat: *“Verzoekster nam contact op met de familie voor nieuws over H.”*, laat zij na te duiden met wie zij precies contact opnam, laat staat dat uiteenzet welk nieuws zij over H. zou hebben vernomen. Aldus doet zij geenszins afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat zij zich niet trachtte te informeren over het lot van H. sedert haar vertrek uit Gaza en dat uit haar verklaringen een gebrek aan interesse blijkt dat onverzoenbaar is met de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de *“hele affaire”* voor haar grote psychologische problemen veroorzaakte en dat zij een afspraak maakte met een psycholoog voor een follow-up, dient vastgesteld dat zij geen enkel begin van bewijs hiervan voorlegt (zie ook *supra*). De verzoekende partij maakt dan ook geen psychologische problemen concreet aannemelijk, zodat niet kan worden aangenomen dat zij omwille hiervan onaannemelijke, vage en uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd zoals op omstandige wijze wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij alles heeft uitgelegd wat er in Gaza is gebeurd, komt zij niet verder dan het volharden in haar vluchtrelaas, hetgeen op zich evenwel allerm minst van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal haar zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat *“De tegenpartij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd”*, laat zij na concreet te duiden welke elementen van haar relaas door de commissaris-generaal niet/onvoldoende zouden zijn onderzocht en/of op welke wijze dit een ander licht zou werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij ook de momenteel heersende algemene situatie in Gaza vreest, dient erop gewezen dat het louter verwijzen naar een algemene situatie in de regio van gewoonlijk verblijf op zich niet volstaat teneinde concreet aannemelijk te maken dat zij ingeval van

terugkeer naar Gaza daadwerkelijk persoonlijk zal worden geviseerd in het kader van de door haar aangevoerde vluchtmotieven.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat zij in België strafrechtelijk werd vervolgd en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, dient vastgesteld dat dit geen betrekking heeft op haar vluchtrelaas. Dit betreft immers haar levensomstandigheden in België.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

9.3. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat de verzoekende partij dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in haar land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie aldaar (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 26 augustus 2022 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50%, voornamelijk als gevolg van schade aan bedrijven, het aantal slachtoffers en de afname van de economische activiteit door de gevolgen van de Covid-19-pandemie (p. 10). Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, in casu de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 30 november 2021 en het rapport "Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10" van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat elke persoon die in de Gazastrook woont aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de voorgaande informatie en analyse niet correct dan wel niet actueel zouden zijn dan wel tot een andere appreciatie kunnen leiden. Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op.

Aldus volstaat een verwijzing naar de algemene verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook niet, maar zijn bijkomende individuele elementen vereist vooraleer kan worden gesteld dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §

2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat zij bij terugkeer naar Gaza omwille van haar individuele situatie een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herhaalt dat een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, gezondheidszorg en huisvesting

De verzoekende partij blijft in gebreke zulks aan te tonen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *"In dit verband merkt het CGVS in eerste instantie op dat uit uw verklaringen blijkt dat familie over een eigen woning in Khan Younis beschikt, die ze erfd van uw wijlen grootvader die in het verleden een welvarend handelaar was en over verschillende woningen beschikte die hij verdeelde onder zijn kinderen (CGVS, I, p.6). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat verschillende broers en een zus van uw vader in één van de Golfstaten wonen en werken (CGVS, II, p.4) en zij uw familie in Gaza financieel ondersteunen (CGVS, II, p.4-5). Ook uw broer J. die in België erkend vluchteling is stuurt uw familie in Gaza geld (CGVS, II, p.6). Een andere broer L. heeft een verblijfsvergunning in IJsland (CGVS, I, p.3; p.6). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u tussen 2006 en 2012 in Gaza als timmerman uw brood verdiende. Na 2012 kluste u hier en daar bij wat bij en in 2016 werkte u een tijdje als taxichauffeur (CGVS, II, p.5-6). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer (de man van uw zus) in Gaza een veeboerderij en een eigen beenhouwerij heeft in Gaza (CGVS, II, p.7) en uw broer Ah. thans als taxichauffeur werkzaam is (CGVS, I, p.4). In dit verband dient daarnaast te worden opgemerkt dat u voor uw reis 6000 dollar neertelde (Verklaring DVZ, dd. 09/11/2020, p.11). Bovendien heeft u sinds uw aankomst in België nog regelmatig contact met uw familie in Gaza. Uit niets kan worden afgeleid dat u bij een eventuele terugkeer niet bij hen terecht zou kunnen voor hulp (CGVS, II, p.3). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."*

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie volgt derhalve niet dat zij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat zij in de ouderlijke woning kan wonen en dat zij over een familiaal- en sociaal netwerk beschikt. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat de financiële situatie van haar familie zodanig is gewijzigd dat zij de verzoekende partij niet meer zouden kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Gaza. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met Hamas, kunnen fricties met Hamas geen aanleiding vormen om te veronderstellen dat de verzoekende partij niet aan een job zal kunnen geraken bij terugkeer naar Gaza.

De verzoekende partij brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor zij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.4. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een

internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element moet worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoire Palestiniens –Gaza. Retour des Palestiniens”* van 21 oktober 2022, toegevoegd bij aanvullende nota van 9 november 2022, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaart-nummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. In casu beschikt de verzoekende partij over een kopie van haar paspoort, een kopie van haar Palestijnse identiteitskaart en een kopie van haar geboorteakte. Er zijn dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

Voor de doorreis van Palestijnse inwoners van Caïro naar Rafah is geen Egyptisch visum nodig. De doorreis van Caïro naar Gaza vindt plaats via een beveiligd konvooi begeleid door de Egyptische politie. Palestijnse reizigers worden bij aankomst in Caïro naar een specifieke transitruimte op de luchthaven gebracht, waar zij wachten tot hun transfer is geregeld. Het wachten kan enkele dagen duren, afhankelijk van het aantal reizigers en of de grensovergang bij Rafah open is.

Factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijken zijn soms puur praktische factoren die een invloed hebben op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is).

Uit de beschikbare info blijkt echter dat het voor kwetsbare personen, vrouwen en kinderen mogelijk is om zich niet bij het beveiligde konvooi aan te sluiten en zelfstandig naar Gaza te reizen, bijvoorbeeld door een taxi te charteren en op eigen gelegenheid naar Rafah reizen. Palestijnse mannen onder de veertig jaar die hetzelfde willen doen, moeten een Egyptisch visum hebben of op zijn minst speciale toestemming van de Egyptische autoriteiten.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Egypte. Situation sécuritaire dans le nord du Sinai”* van 21 oktober 2022), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren

dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “*Operatie Sinai 2018*”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2021 en 2022 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Verschillende bronnen wijzen op een verzwakking van de Wilayat Sinai na gezamenlijke aanvallen van de Egyptische veiligheidstroepen en de in 2015 opgerichte Vereniging van Sinai-stammen in de gebieden Rafah en Sheikh Zuweid in de afgelopen jaren. Er wordt vastgesteld dat het aantal actieve strijders binnen de Wilayat Sinai is afgenomen, dat operaties op afstand de voorkeur kregen boven rechtstreekse confrontaties met het leger en dat de aanvallen minder frequent en kleinschaliger zijn, met minder slachtoffers tot gevolg.

Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed. De recente opname in de Vereniging van Sinai-stammen van bedoeïenen uit gebieden waar de Wilayat Sinai zeer actief was, is bepalend geweest voor de ontwikkeling van het conflict. De Wilayat Sinai lijkt haar meest gewelddadige acties te hebben verplaatst naar het westen van de Noord-Sinai, in de buurt van het Suezkanaal. In november en december 2021 voerde de Wilayat Sinai verscheidene aanvallen uit in het gebied Bir El-Abed en het centrum van de provincie. Er werden toen weinig tot geen activiteiten geregistreerd in de meest oostelijke gebieden van Noord-Sinai, zoals Rafah en Sheikh Zuwayed. Ook in 2022 was het geweld dat in de provincie plaatsvindt hoofdzakelijk geconcentreerd in het oosten van Noord-Sinai.

De noodtoestand die sinds 2017 van kracht was op het gehele Egyptische grondgebied, werd officieel op 25 oktober 2021 opgeheven. In de praktijk blijft de noodtoestand onder een andere naam van kracht in het noorden van de Sinai. Op 2 oktober 2021 heeft de Egyptische president bij decreet het rechtstreekse bevel over grote delen van de Sinai overgedragen aan de minister van Defensie. De minister kan “alle passende maatregelen” nemen (uitgaansverboden, inbeslagnames, blokkering van communicatie- en transportmiddelen, enz.) om de openbare orde en veiligheid te handhaven, gedurende een periode van zes maanden, die onbeperkt kan worden verlengd, ongeacht of de noodtoestand al dan niet is afgekondigd. Dit decreet werd in oktober 2022 voor de derde maal verlengd. De opgelegde veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 in beide richtingen onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen, speciale gelegenheden en aan het coronavirus gerelateerde sluitingsperiodes. In 2021 was de grensovergang bij Rafah 221 dagen open en in de eerste negen maanden van 2022 werden 181 openingsdagen geregistreerd.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

In de aanvullende nota onderstreept de verwerende partij dat zij de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via haar documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook van nabij opvolgen.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zoals hoger uiteengezet blijkt uit haar verklaringen niet dat zij voor haar komst naar België dan wel heden in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond of staat. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

De verzoekende partij heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.5. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 26 augustus 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël

onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire 'Operatie Beschermd Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardien des murs'.

Begin 2022 bleef de situatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april en van 16 tot 19 juli, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats – de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas – waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie. De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ er door Israël van werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de gang was, te doen escaleren. In een operatie die 'Emerging Dawn' werd genoemd, richtte de Israëlische defensie zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat het de groep preventief aanviel om een dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt.

Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. De commissaris-generaal en de Raad betwisten niet dat er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert. Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld.

Evenwel is de Raad samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kan leiden; de informatie die zij aanbrengt, is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De verzoekende partij brengt echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

9.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

11. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Gaza. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS